

«Χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀναστάντι·

Α΄.

«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε» «Ὁ Κύριος ἐγγύς»!...

Τὸν ἀποστολικὸν αὐτὸν «χαιρετισμὸν» μᾶς ἀπευθύνει ἡ Ἁγιωτάτη Μητέρα μας Ἐκκλησία σήμερον, κατὰ τὴν μεγαλυτέραν Ἑορτὴν τῆς Πίστεώς μας, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας.

Ἄς χαίρετε πάντοτε τὴν ἀνεκκλήτην καὶ δεδοξαμένην χαράν², ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔνωσιν καὶ κοινωνίαν μας μὲ τὸν ἀναστάντα Σωτῆρα μας Ἰησοῦν Χριστόν!

Καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς εὐλογημένης αὐτῆς προτροπῆς: «πάλιν ἐρῶ (θὰ εἶπω), χαίρετε», συνδυάζεται μὲ τὴν ὑπενθύμισιν, ἀλλὰ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι «Ὁ Κύριος ἐγγύς!»...

Ὁ Χριστὸς μας, ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς μας εἶναι «ἐγγύς» κατ' ἀκρίβειαν εἶναι ἤδη παρών, εὐρίσκεται διὰ τῆς χάριτος τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς κοινωνίας τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τὰς καρδίας μας, εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καὶ μᾶς ἐνώνει.

Β΄.

Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα:

Αὐτὴ ἡ χαρὰ, ἡ ἐν Κυρίῳ χαρὰ, κυριαρχεῖ εἰς ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς μας, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἰδιαιτέρας μετανοίας μας· διότι, ὅταν πενή κάποιος καὶ κλαίῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας του, ἀκόμη καὶ τότε αισθάνεται μίαν μυστικὴν εὐφροσύνην: εἶναι ἡ εὐλογημένη «χαρμολύπη», ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας.

Ἡ ἀπουσία τῆς χαρᾶς, τῆς ἀναστασίμου καὶ ὑπερφουῦς αὐτῆς χαρᾶς, ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν μας ὡς σημεῖον ἀνησυχητικόν. Ἐρᾶ γε, διατί;

Ἡ «χαρὰ» εἶναι «καρπὸς τοῦ [Ἁγίου] Πνεύματος»³. ἔπομένως, ἡ ἀπουσία τῆς ἀπὸ τὰς καρδίας μας μαρτυρεῖ ἀπουσίαν ἀπὸ αὐτὰς τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου.

Ὅταν τὸ εἰρηνόδωρον καὶ εἰρηνοποιὸν Ἅγιον Πνεῦμα ἀναπαύεται μέσα μας, τότε μᾶς φέρει εἰς «κοινωνίαν» «μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁴ καὶ τοιουτοτρόπως, γινόμεθα κατὰ χάριν νοαὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ὁ Θεὸς εἶναι ὁ «ζηλότυπος» Νυμφίος, ὁ Ὅποιος μᾶς «ποθεῖ» ὑπερβαλλόντως⁵ καὶ ἀπαιτεῖ τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν μας εἰς Αὐτόν· ἐὰν

ὅμως ἡ καρδιά μας, ὡς «μοιχαλὶς», προδίδει τὴν ἀγάπην Του καὶ προσκολλᾶται εἰς τὰ θέληγτρα τοῦ κόσμου, τότε Αὐτὸς μᾶς «ἀποστρέφεται», μᾶς ἐγκαταλείπει καὶ μᾶς κυριεύει ἡ θλίψις, ἡ ταραχὴ, ἡ ἀνησυχία...

Γ΄.

Ἄγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί:

Διαρκὴς ἂς εἶναι λοιπὸν ἡ προσπάθειά μας, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς χαροπαρόχου Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, διὰ νὰ μὴ προδίδωμεν τὸν Νυμφίον μας, ὥστε «τὸ τῆς δόξης καὶ δυνάμεως καὶ τοῦ Θεοῦ Πνεύμα»⁶ νὰ ἀναπαύεται ἐφ' ἡμᾶς καὶ νὰ πληροῖ τὰς καρδίας μας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ εἰρήνης καὶ ἐλπίδος.

Ἄς μὴ λησιμονῆται ποτέ, ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδὴ νὰ λάβωμεν, διὰ τῆς μετανόιας, τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν καὶ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, τὴν ἀνακαινιστικὴν Χάριν τοῦ Παρακλήτου καὶ νὰ γίνωμεν «θείας κοινωνοὶ φύσεως»⁷, κατὰ χάριν θεοῦ.

Τότε, θὰ βιώσωμεν τὴν προσωπικὴν μας ἀνάστασιν· τότε, θὰ γνωρίσωμεν ἐκ πείρας, ὅτι «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» εἶναι – κατὰ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον – «εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»⁸· τότε, ἀναστημένοι μαζὶ μὲ τὸν Κύριόν μας καὶ πλήρεις ἐνθέου χαρᾶς, θὰ κηρύττωμεν Ἰησοῦν Χριστὸν σταυρωθέντα καὶ ἀναστηθέντα, ψάλλοντες ἐν ἀγαλλιάσει:

«Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν»⁹.

Ἦρ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ εὐχαριστία σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ἄγιον Πάσχα τοῦ σωτηρίου ἔτους 2001

*Εὐχέτης πρὸς ἀναστάντα Κύριον
Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῶν Ἐνισταμένων*

(*) Ἄγιος Κυπριανός, ἀριθ.301/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2001

1) Φίλιπ. δ' 4, 5.

2) Προβλ. Α' Πέτρο. α' 8.

3) Γαλ. ε' 22.

4) Α' Ἰωάν. α' 4, γ' 24.

5) Προβλ. Ἰακ. δ' 5.

6) Α' Πέτρο. δ' 14.

7) Β' Πέτρο. α' 4.

8) Ρωμ. ιδ' 17.

9) Παρακλητικὴ, Ἦχος γ', Ὁρθρος Κυριακῆς, Αἶνοι.